

La cuina de l'infern

Quin estrany averany recau sobre aquest barri perquè tants clients del torn d'ofici siguin d'aquí? Un d'aquells suburbis lúgubres i decadents enquistat al segle passat. Un intent dissortat de selva urbana caigut en l'oblit interessat de les classes dirigents impietoses.

Aquí els carrerons poden a resclosit i a orins de gat. A sobre de les llambordes ancestrals la mainada juga descalça. Encara responen a noms de l'antic testament com Zacaries, Aaron o Samuel. Una tradició perenne que sobreviu.

A les parets descompostes hi regnen els grafitis amb rostres de rapers subversius clamant justícia, fets per artistes noctàmbuls amb mascareta.

Els vells seuen a l'ombra dels portals. Veuen passar, amb nostàlgia, els obrers de clatell colrat amb entrepans i cervesa magre.

Els de dins l'anomenem "el barri", els de fora, la "cuina de l'infern". Potser perquè s'hi respira un ambient claustrofòbic; potser perquè el foc és l'única forma de sobreviure.